

Nikto nie je transgender!

- CZ24 News | 21. září 2021

USA: V dokumente s názvom [*Katechéza o ľudskej osobe a rodovej ideológii*](#) biskup Michael F. Burbidge z Arlingtonskej diecézy vo Virgínii vysvetľuje: *Boh a Cirkev učia, že človek „je stvorený ako muž alebo žena“ a že „nikto nie je transrodový“.*

„Cirkev učí, že človek je stvorený ako muž alebo žena. Nikto nie je transsexuál (...). Cirkev neučí, že ľudia, ktorí prežívajú rodovú dysfóriu alebo zmätok, sú nemorálni alebo zlí. Škodlivé lekárske alebo chirurgické zákroky, to je cesta, ktorá je objektívne nesprávna a škodlivá na mnohých úrovniach,“ zdôraznil hierarcha. Dodal, že Cirkev chce takýchto ľudí viesť k pravde a uzdraveniu.

Biskup poukázal na to, že *„V poslednom desaťročí naša kultúra zažila rastúcu akceptáciu gender ideológie, to znamená tvrdenia, že biologické pohlavie a osobná identita nesúvisia a v skutočnosti môžu byť vo vzájomnom protiklade.“*

Podľa tohto názoru *ľudskú identitu* si človek určuje sám, čiže *stáva sa voľbou jednotlivca*. V dôsledku toho naša kultúra zažíva prudký nárast počtu osôb, ktoré deklarujú, že ich identita je nezlučiteľná s ich biologickým pohlavím. Pokusy vyhovieť takýmto tvrdeniam už viedli k masívnym otrasom v našich sociálnych, právnych a zdravotníckych systémoch.

Podľa hierarchu je táto situácia *„vážnou výzvou pre všetkých členov Cirkvi, pretože predstavuje pohľad na ľudskú osobu, ktorý je v rozpore s pravdou“.*

Duchovný sa pýta, prečo sa dnes deti v školách učia, že *„si môžu vybrať svoje pohlavie“*. Poukazuje na to, že *„za všetkým je rodová ideológia“.*

„Rodová dysfória je psychický stav, pri ktorom biologický muž alebo žena začína pociťovať, že jeho/jej emocionálna resp. psychická identita nezodpovedá biologickému pohlaviu, a v dôsledku toho prežíva klinicky významný distress. Situácie rodovej dysfórie by sa mali vždy riešiť s pastoračnou láskou a súcitom zakoreneným v pravde. Je potrebné vyhnúť sa akejkoľvek nespravodlivej diskriminácii či zbytočnej necitlivosti pri reagovaní na takéto situácie resp. snažiť sa ich napraviť,“ napísal arlingtonský biskup.

Podľa neho však pravdu o našej stvorenej prirodzenosti a ľudskej sexualite nemožno „popierať ani zastierať“. V skutočnosti si láska vždy vyžaduje jasnú prezentáciu pravdy. Ako poznamenal pápež Pavol VI., je vynikajúcim prejavom lásky k dušiam nezabudnúť na nič v spásanosnom učení o Kristovi. Z medicíny, prirodzeného práva a Božieho zjavenia vieme, že každý človek je stvorený ako muž alebo žena od momentu počatia. „Treba zdôrazniť,“ píše pápež František, „že biologické pohlavie a sociokultúrnú úlohu pohlavia možno rozlišovať, ale nie oddelovať... Jedna vec je chápať ľudskú krehkosť a zložitost' života a druhá akceptovať ideológie, ktoré sa snažia oddeliť neoddeliteľné aspekty reality.“

Jednota duše a tela

Dokument, ktorý pripravil biskup, predstavuje učenie katolíckej Cirkvi o rodovej identite a transrodových otázkach a obsahuje aj niekoľko pastoračných komentárov. „Cieľom dokumentu nie je predvídať alebo riešiť každú situáciu. Skôr podáva zásady katolíckeho učenia, ktoré majú veriacich povzbudiť a usmerniť v reakcii na čoraz ťažšiu kultúrnu situáciu,“ píše.

Hierarcha pripomína, že ľudská osoba, stvorená na Boží obraz, je bytosť, ktorá je zároveň telesná aj duchovná. Každú ľudskú bytosť chce Boh a „ľudské telo má podiel na dôstojnosti Božieho obrazu: je to ľudské telo práve preto, že ho oživuje duchovná duša, a celá ľudská osoba sa má stať v Kristovom tele chrámom Ducha.“

„Jednota duše a tela je taká hlboká, že dušu musíme považovať za formu“ tela, to znamená, že vďaka duchovnej duši sa hmotné telo stáva živým, ľudským telom; duch a hmota v človeku nie sú dve spojené prirodzenosti, ale ich kombinácia tvorí jednu prirodzenosť. Učenie Cirkvi je založené na troch princípoch, ktoré možno poznať ľudským rozumom. Po prvé, človek je vtelená duša, kombinácia duchovného a fyzického. Ľudská duša je stvorená, aby oživovala jedno konkrétne telo. Byť ľudskou osobou znamená byť jedným telom a dušou od momentu počatia.

„Takto telo odhaľuje nielen dušu, ale aj osobu; osoba ako jednota tela a duše pôsobí prostredníctvom tela. Teda telo každej ľudskej bytosti, ktoré jej dal Boh od momentu počatia, nie je ani cudzie, nie je ani príťažou, ale neoddeliteľnou súčasťou osoby,“ učí hierarcha.

Biskup dodáva, že „podľa autoritatívneho svedectva Písma (porov. Gn 1,27) je ľudská osoba stvorená ako muž alebo žena. Ľudská duša je stvorená, aby oživovala a stelesňovala jedno konkrétne telo, konkrétne mužské alebo ženské. Ľudské pohlavie je nemenná biologická realita, ktorá je určená pri počatí. Pohlavné telo odhaľuje Boží plán nielen pre každého človeka, ale aj pre všetky ľudske bytosti a vytvára nás vo vzťahu s ostatnými živými bytosťami,“ zdôrazňuje autor.

Duchovný pripomína slová pápeža Františka, že „oceniť vlastné telo v jeho ženskosti alebo mužskosti je nevyhnutné, aby sme sa dokázali rozpoznať pri stretnutí s niekým iným“.

„Uvedomenie si, že ľudské osoby sú súčasťou ľudskej ekológie, nám pripomína, že aj **ľudské bytosti majú prirodzenosť, ktorú musia rešpektovať, a s ktorou nemôžu ľubovoľne manipulovať.** Ľudské telo má neoddeliteľný prirodzený význam. Prostredníctvom tela prichádzame do kontaktu nielen s inými ľuďmi, ale aj s **morálnym zákonom, ktorý je vpísaný do našej prirodzenosti.**“

Sexualita ovplyvňuje všetky aspekty ľudskej osoby v jednote jej tela a duše. Platí to najmä pre afektivitu, schopnosť milovať a plodiť deti a vo všeobecnosti pre schopnosť vytvárať putá spoločenstva s ostatnými. Každý muž a každá žena by mali uznať a prijať svoju sexuálnu identitu,“ uvádza sa v ňom.

Hierarcha poukazuje na to, že hoci môžu existovať „rôzne spôsoby, akými osoba môže vyjadriť svoju rodovú identitu ako muž alebo žena, v súlade s normami a zvyklosťami konkrétnej doby alebo kultúry“, alebo osoba môže mať „nezvyčajné záujmy“, to „nemení jej rodovú identitu ako muža alebo ženy“.

Rozdiely medzi mužom a ženou „smerujú k ich vzájomnému dopĺňaniu sa v manželstve: a tieto rozdiely sú mimo tohto vzťahu nepochopiteľné“.

*„Muž a žena boli stvorení jeden pre druhého – nie preto, žeby ich Boh nechal napoly stvorených a neúplných: stvoril ich, aby tvorili spoločenstvo osôb, v ktorom každý môže byť **pomocníkom** toho druhého, pretože sú si rovní ako osoby (**kosť z mojich kostí...**) a vzájomne sa dopĺňajú ako muž a žena. V manželstve ich Boh spája takým spôsobom, že vytvorením **jedného tela** môžu odovzdávať ľudský život (...). Tým, že muž a žena odovzdávajú ľudský život svojim potomkom, sa ako manželia a rodičia jedinečným spôsobom podieľajú na diele Stvoriteľa.“*

„Fyzické, morálne a duchovné rozdielnosti a vzájomné dopĺňanie sa smerujú k dobru manželstva a rozkvetu rodinného života. Harmónia páru a spoločnosti čiastočne závisí od toho, ako sa obe pohlavia navzájom dopĺňajú, ako prežívajú svoje potreby a vzájomnú podporu. Pohlavné rozdiely sú základom rodinného života. Deti potrebujú a majú právo na otca a matku. Tieto pravdy o ľudskej osobe, prístupné prirodzenému rozumu, nadobúdajú v kresťanskom svetonázore mimoriadnu dôstojnosť a poslanie. Telo nie je obmedzením alebo izoláciou, ale jednotou s dušou v živote milosti a slávy, ku ktorej je ľudská osoba povoláná,“ pripomína biskup.

„Podobne aj vzťah medzi mužom a ženou ako mužským a ženským má transcendentný význam. Ich komplementárne spojenie slúži ako ikona Kristovho manželstva s Cirkvou (porov. Ef 5,31-32). Prostredníctvom plodenia manželia prijímajú na svet nový život a stávajú sa spoločenstvom osôb, ktoré charakterizuje Trojicu,“ zdôrazňuje.

Hierarcha pripomína otázku dedičstva prvotného hriechu a zničenia pôvodnej harmónie, ktorú chcel Stvoriteľ. Jedným z odkazov je „disharmónia a odcudzenie medzi telom a dušou. Preto Adam a Eva hneď po hriechu pociť odcudzenia od vlastného tela prejavovali tým, že sa ho snažili skryť. Každý prežíva túto disharmóniu rôznym spôsobom a v rôznej miere. Nepopiera však hlbokú jednotu tela a duše ľudskej osoby. Pravda Kristovej Cirkvi nás utvrdzuje v poznaní tejto jednoty, ktorá je tak často zatemnená naším pádom do hriechu. Obnovenie tejto pôvodnej harmónie, ktorá sa tu začala pôsobením Kristovej milosti, sa uskutoční pri vzkriesení tela v posledný deň,“ zdôrazňuje duchovný.

Zdroj: Flickr

V súvislosti s „rodovou dysfóriou“ píše, že „človek môže prežívať toto napätie a odcudzenie medzi telom a dušou tak hlboko, že si to vyžaduje vnútorný pocit sexuálnej identity odlišnej od svojho biologického pohlavia. Tento stav bol v roku 2013 definovaný Americkou psychiatrickou asociáciou ako rodová dysfória. Z teologického hľadiska nie je skúsenosť tohto vnútorného konfliktu sama osebe hriešna, ale treba ju chápať ako poruchu, ktorá odráža širšiu disharmóniu spôsobenú prvotným hriechom. Je to obzvlášť bolestná skúsenosť s ranami, ktorými všetci trpíme v dôsledku prvotného hriechu. Ku každému človeku, ktorý prežíva tento stav, treba pristupovať s rešpektom a spravodlivo.“

Nie je však prijateľné „akceptovať mylné tvrdenie, že niektorí ľudia vrátane detí a mladých ľudí sú **v nesprávnom tele**, a preto musia podstúpiť zmenu pohlavia, aby sa zmiernilo utrpenie alebo aby sa vyjadrila osobná autonómia. Niekedy ide o psychosociálne zmeny: osoba si vytvorí novú identitu, ktorú posilňuje iné meno, iné zámená a iný šatník. V iných prípadoch ide o lekárske alebo chirurgické zmeny: osoba sa snaží o chemické alebo chirurgické zásahy, ktoré menia telesné funkcie a vzhľad, alebo dokonca oslabujú či ničia zdravé reprodukčné orgány,“ uvádza sa v dokumente.

Duchovný sa dôrazne postavil proti „kultúrnemu, medicínskemu a právnomu ospravedlňovaniu vlastnej identity – prístupu nazývanému **afirmácia pohlavia**. Z kultúrneho hľadiska tieto nároky spochybniť právo, medicínu, vzdelávanie, obchod i náboženskú slobodu. Predstavujú tiež dôležité pastoračné výzvy pre kňazov i veriacich diecézy,“ poznamenal.

„Z biológie vieme, že pohlavie človeka je geneticky určené pri počatí a je prítomné v každej bunke tela. Pretože telo nám hovorí o nás samých, naše biologické pohlavie v skutočnosti poukazuje na našu neodňateľnú identitu muža alebo ženy. Takzvaná **zmena** teda môže zmeniť vzhľad a fyzické vlastnosti človeka (hormóny, prsia, pohlavné orgány atď.), ale v skutočnosti nemení pravdu o identite človeka ako muža alebo ženy, pravdu, ktorá sa odráža v každej bunke tela. V skutočnosti žiadne maskulinizujúce alebo feminizujúce hormóny alebo chirurgické zákroky nemôžu zmeniť muža na ženu a ženu na muža,“ píše sa ďalej.

Aká by mala byť kresťanská odpoveď na propagandu rodovej ideológie? „Kristov učeník chce milovať všetkých ľudí a aktívne sa usilovať o ich dobro. Znevažovanie alebo zastrašovanie akejkoľvek osoby, vrátane tých, ktoré zápasia s rodovou dysfóriou, by sme mali odmietnuť ako úplne nezlučiteľné s Evanjeliom.“

V takejto citlivej oblasti identity však hrozí veľké nebezpečenstvo nesprávnej lásky a falošného súcitu. V tejto súvislosti musíme pripomenúť: iba to, čo je pravdivé, môže byť v konečnom dôsledku pastoračné. Kresťania musia vždy hovoriť a konať s láskou a pravdou. Podľa príkladu apoštola Pavla sa majú snažiť hovoriť pravdu s láskou (porov. Ef 4,15).

„Tvrdenie o **transrodovosti** alebo túžba po **zmene** vychádza z nesprávneho vnímania ľudskej osoby, odmieta telo ako dar od Boha a vedie k vážnemu poškodeniu. Potvrdzovať niekomu identitu, ktorá je v rozpore s jeho biologickým pohlavím, alebo potvrdzovať jeho želanú zmenu, znamená zavádzať ho. Zákon graduality nás síce môže viesť k tomu, aby sme rozoznali najlepší čas na oznámenie celej pravdy, ale v žiadnom prípade nesmieme človeka utvrdzovať v omyle.“

Duchovný dodáva, že v skutočnosti existuje dostatok dôkazov o tom, že tzv. „afirmácia pohlavia“ nielenže nerieši problémy človeka, ale môže ich dokonca zhoršiť. „Priятие deklarovanej transrodovej identity je zvlášť nebezpečné pre deti, ktorých psychický vývoj je krehký a neúplný. Dieťa musí predovšetkým poznať pravdu: bolo navždy stvorené ako muž alebo žena. Potvrdzovanie skresleného sebavedomia dieťaťa alebo podporovanie jeho túžby byť niekým iným, než akého ho stvoril Boh (mužom alebo ženou), vážne zavádza a mátie dieťa v tom, kým je.“

Okrem toho lekárske alebo chirurgické zákroky afirmujúce pohlavie spôsobujú vážne, ba dokonca nezvratné telesné poškodenie detí a dospelujúcich. Patrí medzi ne použitie blokátorov puberty (v skutočnosti je to chemická kastrácia) na zastavenie prirodzeného duševného a fyzického vývoja zdravého dieťaťa, krízových hormónov na vyvolanie vývoja opačného pohlavia, sekundárnych sexuálnych charakteristík a operácie na odstránenie zdravých prsníkov, orgánov resp. genitálií u tínedžera. Takéto zásahy sú vážnym mrzačením ľudskeho tela a sú morálne neprijateľné.“

Hierarcha poznamenáva, že zatiaľ čo niektorí zástancovia ospravedlňujú „rodovú afirmáciu“ ako „potrebnú na zníženie rizika samovraždy, zdá sa, že takéto opatrenia poskytujú iba dočasnú psychologickú úľavu a riziko samovraždy zostáva výrazne zvýšené po opatreniach na zmenu pohlavia“.

„Mladí ľudia sú obzvlášť citliví na tvrdenia, že **zmena pohlavia** vyrieši ich problémy. Dlhodobé štúdie ukazujú vyššiu mieru úmrtnosti, samovražedného správania a psychiatrickej chorobnosti u ľudí so zmeneným pohlavím v porovnaní s bežnou populáciou. Okrem toho štúdie dokazujú, že deti a dospelujúci s diagnózou rodovej dysfórie majú vysokú mieru sprievodných porúch duševného zdravia, ako je depresia alebo úzkosť, je trikrát až štyrikrát vyššia pravdepodobnosť, že budú v autistickom spektre, a je pravdepodobnejšie, že budú trpieť udalosťami z detstva vrátane nezvládnutia straty, traumy alebo zneužívania. Psychoterapeutické terapie, ktoré zahŕňajú **nepretržitú terapeutickú prácu** na vyriešenie nevyriešenej traumy a straty, udržanie subjektívnej pohody a rozvoja vlastného ja spolu so zavedenými terapiami samovražedných myšlienok sú

vhodnými intervenciami. Zmena pohlavia nie je v nijakom prípade riešením," píše autor.

Podľa duchovného ignorovanie alebo zatajovanie informácií o škodlivosti snahy o „transformáciu“ alebo o výhodách alternatívnych psychoterapeutických terapií je veľkou nespravodlivosťou a predstavuje zlyhanie lásky.

Biskup varuje pred akceptovaním zvolenej sexuálnej identity človeka. Ani oslovovanie inými zámenami „nie je neškodné“. Nie je to ani „nevinný spôsob, ako dať najavo lásku a prijatie osoby. V skutočnosti je to prejav hlbokkej krízy: nikdy nemôžeme povedať, čo je v rozpore s tým, čo vieme, že je pravda. Používanie mien a zámen, ktoré popierajú identitu osoby s Bohom, je falošné.“

„Veriaci by sa mali vyhýbať používaniu výrazov alebo zámen, ktoré **afirmujú zmenu pohlavia**, vyjadrujú súhlas či posilňujú odmietanie pravdy. Odmietnutie používať takýto jazyk nie je kruté ani odsudzujúce. V širšej kultúre môžu katolíci pociťovať značný tlak, aby prijali kultúrne prijateľnú terminológiu. V žiadnom prípade však nikoho nenúťte používať jazyk, ktorý je v protiklade s pravdou. Právo hovoriť pravdu patrí človeku a nemôže mu ho vziať žiadna ľudská inštitúcia. Pokusy štátu, korporácií alebo zamestnávateľov vynútiť si takýto jazyk, najmä hrozbou súdneho sporu alebo straty zamestnania, sú nespravodlivé. Musíme milovať v pravde a pravda musí byť presne vyjadrená našimi slovami. Jasnosť vyjadrovania musí zároveň vždy slúžiť láske a širšej túžbe priblížiť ľudí k plnosti pravdy.“

Zdroj: Flickr

Biskup upozorňuje kňazov a katechétov, že otázka transsexuality predstavuje osobitnú výzvu pri odovzdávaní viery. Zakladá sa totiž na prirodzených pravdách o ľudskej osobe, jednote tela a duše a komplementárnosti muža a ženy.

„Ježiš, náš Vykupiteľ, Boží Syn, prijíma jednotu tela a duše našej ľudskej prirodzenosti, posväcuje sa

a živí nás svojím telom a uctieva sa ako Ženích Cirkvi. Odmietanie základných prirodzených práv o našom človečenstve ničí **vzor**, ktorým nám Boh zjavil seba samého i svoj plán našej záchrany. Túto tému je dôležité zasadiť do širšieho kontextu prirodzenosti ľudskej osoby, jednoty tela a duše a svätosti tela. Rodová ideológia neexistuje izolovane, ale je súčasťou širšieho zväzku vládnuceho v našej kultúre, pokiaľ ide o telo, sexualitu, muža, ženu atď. Okrem toho je vždy dôležité rozlišovať medzi subjektívnou skúsenosťou osoby a jej morálnou vinou. Cirkev učí, že človek je stvorený ako muž alebo žena.

Nikto nie je transsexuál. Osoba, ktorá sa identifikuje ako transrodová, môže zažívať nepríjemné pocity, zmätok alebo mylné presvedčenie, že je alebo môže **sa stať** niekým iným. Cirkev neučí, že ľudia, ktorí prežívajú rodovú dysfóriu alebo zmätenosť, sú nemorálni alebo zlí. Zároveň osoba, ktorá vedome odmieta svoju identitu alebo telesnú sexualitu a vyhľadáva škodlivé lekárske alebo chirurgické zákroky, **ide cestou, ktorá je objektívne nesprávna a škodlivá na mnohých úrovniach.** Cirkev má osobitný záujem o trpiacich a chce ich priviesť k pravde a uzdraveniu,“ napísal biskup.

Preto je dôležité ľudí, ktorí zažívajú „rodovú dysfóriu“ alebo tvrdia, že majú „transrodovú“ identitu, počúvať a snažiť sa pochopiť ich skúsenosti. „Potrebujú vedieť, že sú milovaní a cenení a že Cirkev počúva ich obavy a berie ich vážne. V každom prípade treba potvrdiť dôstojnosť osoby milovanej Bohom. Len v kontexte autentického dialógu budú ľudia schopní prijať pravdy, najmä tie, ktoré spochybňujú ich pocity alebo iné presvedčenia.“

Okrem toho „osobitnú pozornosť treba venovať deťom, ktoré trpia rodovou dysfóriou alebo ktoré vyjadrujú presvedčenie o identite nezlučiteľnej s ich biologickým pohlavím. Autentické sprevádzanie si vyžaduje zostať v pravde o ľudskej osobe a trpezlivo viesť deti k tejto pravde. Rodičia sa musia vždy a okamžite zapojiť do diskusie so svojím dieťaťom o takýchto citlivých témach.“

Biskup odporúča rodičom, ktorí sú „prvými a najlepšimi učiteľmi svojich detí“, aby im verili, modlili sa za nich a milovali ich. Zároveň pravdivo učili o tom, kto sú, o dôstojnosti ľudského tela, o zmysle ľudskej sexualita a o hľadaní spásy.

Prislúbil podporu Cirkvi vo forme vyučovania a pastoračnej starostlivosti. Vyzýva rodičov, aby okrem dobrého príkladu a učenia vychovávali svoje deti k ostražitosťi, a tiež aby monitorovali správy na internete a v sociálnych médiách.

Pripomína, že rodová ideológia sa oslavuje, propaguje a presadzuje na všetkých mediálnych platformách a dostáva sa aj k deťom v programoch pre ne určených. „Mnoho z vašej dobrej práce a svedectva môže byť rýchlo zmarené prístupom dieťaťa k internetu bez dozoru alebo bez obmedzenia,“ píše.

Duchovný dodáva, že „ďalším silným zdrojom dezinformácií o povahe človeka a dôležitosti tela je, žiaľ, systém verejného vzdelávania. Verejné školy v našom regióne poskytujú vynikajúce vzdelanie v mnohých ohľadoch. Mnohé z nich však agresívne propagujú falošné chápanie ľudskej osoby tým, že obhajujú rodovú ideológiu. Súčasné pravidlá nútia používať vybrané mená a/alebo zámená. V mnohých školách sú zamestnanci povinní potvrdiť deklarovanú **rodovú identitu** dieťaťa a umožniť mu **zmenu**, a to aj v prípade, že neexistuje oznámenie alebo súhlas rodičov.

Rodičia, ktorých deti navštevujú štátnu školu, preto musia so svojimi deťmi hovoriť a byť ešte ostražitejší a hlasnejší voči falošnej, škodlivej ideológii.“

Zdroj: Flickr

Biskup vyzýva rodičov, ktorí zápasia s problémami „rodovej dysfórie“ svojich detí, aby často využívali sviatosti svätého prijímania a spovede a aby vyhľadávali pastoračnú podporu vo svojej farnosti alebo diecéze.

Varuje tiež pred podľahnutím falošnej nádeji, že „*prijatie zvoleného pohlavia dieťaťa*“ bude prejavom lásky k nemu. Hierarcha opäť zdôrazňuje, že „*autentická láska k deťom musí byť vždy v súlade s pravdou*“. V prípade rodovej dysfórie to znamená uznať, že šťastie a pokoj nemožno nájsť v odmietaní pravdy o ľudskej osobe a tele. Rodičia sa preto musia brániť zjednodušeným riešeniam, ktoré predkladajú zástancovia rodovej ideológie, a snažiť sa odhaliť a riešiť skutočné príčiny bolesti a nešťastia svojich detí. Mali by sa obrátiť na dôveryhodných lekárov, aby im poskytl**í spoločlivú radu**. Zdrojom sily a podpory môže byť aj stretnutie s inými rodičmi, ktorí prešli podobnými skúškami.“

„Rodičia by v žiadnom prípade nemali pre svoje deti vyhľadávať terapiu „potvrdzujúcu zmenu

pohlavia“, pretože to je v zásadnom rozpore s pravdou o ľudskej osobe. Nemali by vyhľadávať, podporovať ani schvaľovať žiadne lekárske rady alebo postupy, ktoré by potvrdzovali **nesprávne chápanie** ľudskej sexuality a identity alebo viedli k (často nezvratnému) telesnému zmrzačeniu. Rodičia si musia byť istí, že najväčšie šťastie dieťaťa spočíva v tom, že prijme svoje telo ako Boží dar a objaví svoju skutočnú identitu Božieho syna alebo dcéry.“

V príhovore k tým, ktorí bojujú s rodovou dysfóriou, hierarcha napísal: „Každý z nás bojuje boj, ktorý je jedinečný. Nikto z nás by sa však nemal vo svojom boji cítiť osamelý alebo opustený. Tak ako mnohí iní, aj vy sa môžete cítiť odcudzení svojmu telu, akoby ste mali mať iné.

Vedzte, že hoci možno bojujete so svojím telom alebo so svojím sebavedomím, Božia neochvejná láska k vám znamená, že vás miluje aj s celým vašim telom. Naša základná povinnosť rešpektovať telo a starať sa oň vyplýva zo skutočnosti, že vaše telo je súčasťou osoby, ktorú Boh miluje.

Vyvarujte sa zjednodušených riešení, ktoré sľubujú, že vás zbavia problémov zmenou mena, zámen a dokonca aj vzhľadu vášho tela. Mnohí pred vami prešli touto cestou, aby to neskôr oľutovali. Ťažkou, ale nádejnejšou cestou k radosti a pokoju je spolupráca s dôveryhodným poradcom, terapeutom, kňazom resp. priateľom, aby ste si uvedomili dobro svojho tela a svoju identitu ako muža alebo ženy.“

Dodal: „Cirkev vám chce viac než čokoľvek iné priniesť lásku samotného Ježiša Krista. Táto láska je neoddeliteľná od pravdy o tom, kto ste, že ste stvorení na Boží obraz, **znovuzrodení ako Božie deti** a určení na jeho oslavu. Kristus trpel za nás nie preto, aby nás oslobodil od všetkých múk, ale aby bol s nami uprostred týchto zápasov. Cirkev je tu na to, aby vám pomáhala a sprevádzala vás na tejto ceste, aby ste spoznali krásu tela a duše, ktorú vám Boh dal, a mohli sa tešiť z nádhernej slobody“, uzavrel biskup Burbidge.

Autor: christianitas

Preklad: christianitas